

Mikor vége lett a lucázásnak, a háziasszony főfogta azt a darab fát amit mi bevittünk, kivitte a tyúkólhó. Megszúrkálta a tyúkokat vele, hogy jó tojók legyenek. Aztán rájuk szót a tyúkokra: "Tojjatok, kotyujjatok!" A lucázási fa vitte a szerencsét. Ahun a nagylány vót a háznál ott kívülről az ajtókilincsre ráakasztották a tükét és névrü szólitották a leányt. Az meghúzta a tükét, akkor kinevették, hogy ez jár neked, mert nem mentél férhöl a farsangkor.

Luca napján nem szabad varrni, mert akkor nem tojnak a tyúkok, bevarrják a seggüket.

Amennyire lehetett a női személyt mellőzzék, mert a női személy elvitte a szerencsét, mindig csak azt várták, hogy: "jaj, csak Luca napján férfi jöjjön a házhó, akkor lesz szerencse, tojnak is ám a tyúkok egész évben."

Addig nem hagytak neki békét, mig le nem ült a lóca szélire, mer ha leüt, akkor vót szerencse. Addig újév napján be nem gyütt senki, mig be nem gyütt egy bácsi, a Tejes bácsi.

Karácsony reggē összesöpörték a szemetet, aztán kivitték az utcára, s akkor ráállt arra a szemétre, s addig át azon, még nem gyütt arra egy férfi. Amilyen nevü férfi gyütt arra, olyan lesz majd a férje.

Cédulát csinátunk, irtunk rá férfi neveket karácsony éjjel, amelyikről álmodtunk, olyan lesz a vőlegényünk.

Éféli misérü mert vizet húztam, mer azt mondta édesanyám, hogy köll ilyenkor vizet húzni, mert a harmatgyöngye vizet akkor húzzuk föl.

Ha éféli misérül hazamenet sűrűcsillagos az ég, akkor jó kukorica termés lesz a következő évben.

A kocsonyából maradt csontot odaadják a lánynak, hogy dobja a kutyanak, és amerre a kutya viszi a csontot, a lány arrafelé megy férjhez.

Karácsony első napján orgyából főztünk levest és mi lányok minden egyes orgyacsontot kidobtuk a tányérból a kutyanak a pitar szélébe, a amelyiket legelőször elvitte a kutya, az ment legelőször férjhez.

Nagypénteken körülsöprik a házat, hogy a bókák elmenjenek. Bele köll köpkönyi a szemetbe, arrafelé köll löttyinteni a szemet, amerre látják a füstöt, és azt mondják;

"Tetvek, bókák, bűdösbogarak, férgek odamenjetek, ahun legelőszőr füstöt láttok."

- - -

Torvaj,

Kvasznicza Gyuláné,

1./

Fosszunk, fosszunk fosztólányok,

Ugy menjünk haza,

Ez a szegény Mónár Gizi

Nem mehet haza.

Megkérte őx Hammer Karcsit,

Hogy vigye haza,

Hogy szivébe, kebelébe,

Megcsókolhassa.

Jár a legény, jár,

Csörög a körme,

Itthol vagy-e, szivem Gizi,

Talán aluszol?

Nem aluszom én, nem is nyugszom én,

Még nevedről meg nem mondom, ki vagy odakinn?

Én vagyok szegény Hammer Karcsi, páratlan vagyok,

Gyere ki hát szivem Gizi, megpárosodok.

Ez egy fosztónóta, és minden lányra rámondtuk, melliknek mellik vót a szeretője, annak a nevit mondtuk.

2./

Zúg az erdő, zúg a malom,

Nem tom, ki zúgatja,

Talán bizony Stiener Feri
A lovát itatja.

Vig a lova, vig az maga,
Vig a paripája,
Puskás Aranka hűen várja,
A seljémágyába.

Puskás Aranka seljémágyát,
Magasra vetette,
Stiener Feri a kalapját
Rajta felejtette.
Hozd ki Aranka kalapomat,
Tedd is a fejembe,
Hogy ne süssön a fényes nap
Csiccsogós szemembe.

3./

Este van nyolc óra,
Ég a villany a boltba,
Most mérik a pántlikát,
Rózsaszínű szalagot.

Nagy Mariska méreti,
Hammer Pista fizeti,
Ugye Pista nem bánod,
Ha a Maris lesz párod.

Ugye Maris nem bánod,
Ha a Pista lesz párod.

Hammer Pista ne vedd el,
Nem győzöd el selemmel,
Ha nem győzöm selemmel,
Majd elgyőzöm igaz szerelemmel.

4./

5./

4./

Zúg az erdő, zúg a malom,
Nem tom, ki zúgatja,
Talán bizony tanító bácsi,
A lovát itatja.

Vig az maga, vig az lova,
Vig az paripája,
Tanító néni hűen várja,
A selyemágyába.

Tanító néni selyemágyát,
Magasra vetette,
Tanító bácsi kis kalapját
Rajta felejtette.

Hozza ki tanító néni, kalapomat,
Tegye is a fejembe,
Hogy ne süssön a fényes nap,
Csiccsogós szemembe.

5./

Kis kilincs, nagy kilincs,
A vőlegénynek farka nincs,
Elvitte a kánya hetedhét országba,
Onnan néz vissza a szomorú hazára.

6./

Rézből van az ajtóm kilincse,
Majd benyitja a szeretóm estére,
Nem megy le a szívemről a nagy bánat,
Míg gyereke... nem leszek a babámnak.

De szeretnék én a faluvégén lakni,
Arra jár a babám lovát itatgatni,
Lovát itatgatja, magát csinositja,
A picike száját vélem csókoltatja.

7./

Magas a nád, lehajlik a földre,
~~Huszar a babam,~~ elhallik messzire,
Elhallik a huszar kaszarnyara,
Megszabadulok babam nem sokara.

Megszabadulok, meg is házassodok,
Azt veszek el, akit én akarok,
Elveszem a régi szeretőmet,
Ki megvárja leszerelésemet.

8./

Piros az ostorom nyele, nem sárga,
Szeretőmnek Kistorvajon nincs párja,
Kék a szeme, szemöldöke, haja fekete,
A jó anyja, de kedvemre nevelte.

Édesanyám, mondok néked valamit,
Vasald ki a fehér blúzom elejét,
Vasald ki a fehér blúzom elejét, de simára,
A torvajai legények bosszújára.

Esik eső, nagy sár van a faluba,
Meglátszik a lovak lábának nyoma,
Gyere babám söpörd el a lovak lábnyomát,
Ugyis terád költöttem el az árát.

9./

Teremé

Rozmaringnak bodor ága,
Nem látom, angyalom máma,
Talán beteg, hogy nem jöhet,
Vagy mást szeret, nem engemet.

Rozmaringnak olyan a szokása,
Télen, nyáron zöld annak az ága,

Ha elszárad, majd kiszárad,
Most vagyok szerető nélkül.

10./

Uttórné

Hajtják a fekete kecskét,
Verik a barna menyecskét,
Hogyha verik, megérdemli,
Mer az urát nem szereti.

Kibújt a ház ablakon,
Benne maradt a vénasszony,
Zsuppot kötött a hátára,
Ugy ballagott a vásárra.

11./

Ugy akartalak szeretni, ne tudják,
De a lányok rám világositották,
Rám világositotta a babám a két fekete szeme,
Válj el tőlem, úgyse leszek a tied.

12./

Uttórné

Kivicses, kavicsos a mi házunk eleje,
Vártalak, barna legény az este,
Vártalak, barna legény nem jöttél,
Nálamnál igazabb, szebb szeretőt kerestél.

Kivicses, kavicsos, a mi házunk eleje,
Ne gyere, barna legény estére,
Ne gyere, barna legény énhozzám,
Sok az én irigyem, sokan haragusznak rám.

Kivicses, kavicsos, a mi házunk eleje,
Vártalak szép babám az este,
Vártalak szép babám, nem jöttél,
Nálamnál igazabb, szebb szeretőt kerestél.

13./

Szomszédomban van egy malom,
Bánatot örölnek azon, galambom,
Nekem is van egy bánatom,
Elmegyek és lejáratom, galambom.

Ószirózsa levél lehullott,
Engem a szeretőm elhagyott,
Ha elhagyott, majd lesz másik,
Majd a fene várakozik sokáig.

Szomszédomban van egy asszony,
Annak van egy göndörhajú leánya,
Én is azért élek halok,
Annak a babája vagyok galambom.

Én is voltam neki babája,
Sokszor jártam az udvarába,
Verje meg a csillagos ég,
Menjen el a göndörhaja simára,

- - -

↳ Benedek Anna,

1./

Itt régen tanyáztak betyárok, a szüleimtől hallottam. A nagyapám azt mondta az apámnak, hogy most kinn alusznak az istállóba, mert ma éjjel elviszik a lovakat. Hát kinn alusznak az istállóban, egyszer kivitték a lovakat. Már csak azt vették észre, mikor kinn a ló nyerített. Szólt az én édesapám: "János, viszik a lovakat!" Mindjárt futottak ki, a nagyapámnak puskája volt. Utánuk lüdzött, eleresztették a lovakat. Így kerültek vissza a lovak.

2./

Be szoktak szólni az ablakokon a betyárok, hogy "ha nem vágjátok le a disznókat, akkor holnapután már nem lesznek meg". Mert elvitték másnap a disznókat.

3./

Az én nagyapám abba az időbe csendőr volt, úgy hívták, hogy pandúr. Ki volt neki adva, hogy aki ezt a Patkó Pista betyárt elfogja, az milyen jutalomban részesül. Hát úgy hallottam én a mamámtu, hogy abban az időben, akkor apám katonaviselt ember vót, amikor az én nagyapám agyonlőtte ezt a Patkót, úgy-hogy még jutalmat is kapott, akkor vették a birtokunkat, úgy-hogy 36 holdat vettek, s az én apámat teljesen felmentették a katonaságtól. Itt történt a bábonyi és torvajai határnál. Ide van eltemetve a Patkó a bábonyi temetőbe. Ez a Patkó úgy szokta, hogy az árusok, akik kocsival mentek, kiállt elejbük, hogy mit visznek? Ha cipőt vitt, azt vették el tőle, de kiosztották a szegényebbeknek. Akkor a ruhát is, nem úgy mérték méterre, hanem kocsihosszat úgy elszedték azoktól az árusoktól. Kiadta a szegény embereknek. Itt volt neki Kósiban egy kedvese Patkónak, ez egy puszta, ez a Kósi. Aztán oda szokta elvinni a ruhát. Egy kazalba volt elrejtve neki sok pénz. Halála után találták meg a Dobos pap így lett gazdag ember, hogy melyik kazlat vegye meg.

4./

Nagyon kevés orvos volt errefelé, voltak ilyen öregasszonyok, ezek aztán ráolvastak a betegre, aztán ők gyógyították. Ha megbetegedett egy kisgyerek, akkor elmentek ehhez az öregasszonyhoz. Volt egy Kóczián nevű asszony, az elkezdett imádkozni, egy lábosban főzött viaszt, az fölolvadt, aztán a hideg vízbe beleburították a forró viaszt, s az mindenféle ábrát mutatott, s az öregasszony el tudta mondani, hogy az kutyától ijedt meg, az meg macskától ijedt meg, mindenféle ábrát megtudott mondani. Ezt hétszer megismételte, akkor 9 nap után újból megcsinálta. Akkor nem szabad volt beszélni, amíg a viasz fölforrt, addig az imádkozott.

Mind a hétszer, ~~ahét~~ öntésnél más-más ábrát mutatott. Mindig tudta, hogy micsoda. A vízbe tett hét szem parazsat, amelyik leült az edény fenekére, ~~akkor~~ meg volt ijedve. Amikor följött a tetejére, akkor meggyógyult. Megmosdatta az állatot, akkor az alsószoknyájában végigtörölte. Gyereknél is. Lepisálta az alsószoknyáját, s attól meggyógyult.

5./

Azt mondja a legény, hogy ő azt vesz el, akinek két pinája van. A lány nagyon szeretett volna hozzámenni a legényhő, de hát csak egy vót neki.

Mi lesz most körösztyánám, én szeretnék a Pistához menni, de nekem csak egy van.

Jó van édes lányom, nem lesz ebbü semmi se, majd lesz kettő. Hát hogyan?

Hát ne törődj vele, majd lesz kettő.

Megesküdtek, hát egyszerre csak egy köllött a legénynek.

Hanem mikor katonának köllött neki menni.

Azt mondja, te Julcsa, én most egyiket elvinném!

Hej, megijedt a menyecske, mi lesz most!

Elmegy a körösztyányához, az fogott a gyepün egy madárt, bele-tette egy skatulyába.

Azt mondja, megmond neki, hogy erre annyira vigyázzon, hogy el ne röpüljön.

Hát aztán a fiatalember elment katonának, elvitte a skatulyába a madárt.

Mikor köllött volna neki, elröpült a gyepüre a madár.

Hazamegy, mondja a feleségének, hogy nagy baj van. Elröpült anyu-kám, most már csak egy van.

A menyecske örült, mondja a keresztanyjának, hogy most már boldog vagyok ám, most már csak egy van.

6./

Elment Amerikába, itt hagyta a feleségét. Azután hogyan ismer-je meg, hogy a felesége nem csinált-e valamit azalatt az idő alatt, amig ő nem volt itthon. Azt mondja a komája, hogy ~~rajzolj~~ rá egy szamarat. A hasára rajzolt egy szamarat.

Hát meggyűtt az ember, hát már nem volt rajt a számár. Az asszony futott, hogy mit csináljon, a számár már nincs meg. Azt mondja a komája, ne ijedj meg, rajzolunk rá majd egyet. Hát rajzolt is a komám úr egy másikat, mert biztos, hogy az csúszta-mászta le róla, rárajzolt egyet. Megnézi a férj, meg volt a számár, de nem úgy volt a feje, ahogy az ember rajzolta. Azt mondja neki az ember, hogy hát te feleségem, ez a számár nem úgy van, ahogy én rajzoltam. Ah, aptya, már annyi idő alatt megszemgyút, aztán kútnak fordult.

8.1

Urogyuorác'

Mindnyájan vigadjunk a menyasszonyunkért,
Kit minap által a vőlegény megkért.
Adjanak uraim az asztalnál egy kis tért,
A vendégek számára a leves ideért.

Pörkölt behozásakor:

Ez a magyaroknak híres eledele,
Öt tartalmaz tál van belőle tele,
Irigy ránk a német asszony és a férfi,
Mert készítését soha meg nem érti,
Sárga irigységét vidáman nevetjük,
Ezen pörköltet vigan meg is esszük.

Bor beköszöntése:

Mikor Noé apánk az isten parancsára,
A vizözön előtt futott a bárkába,
Minden állatfajból, növényből egyet vitt,
Hogy a vész után ne nélkülözzön semmit.
A legbölcsebben mégis csak azt tette,
Hogy a szőlőtőkét el nem felejtette.
Neki köszönhetjük, hogy a bort ismerjük,
Amelyből erőnkét, kedvünket meritjük.
Rajta tehát uraim, töltsünk a pohárba,

Igyunk Noé apánk emlékére máma,
Hogy szőlőt természetett, legyen érte hála,
Neki köszönhetjük szívünk vigassága.

Hús beköszöntő:

Ki-ki köszörülje most jól a késit,
Mert pecsenyét hoztunk, mégpedig sokfélét,
Igazán mondhatom, aki eszik ebből,
Mint a hentesmester, úgy meghizik ettől.
Kik pecsenyét esznek, mind sokáig élnek,
Őseink is ettől lettek olyan vének.
Mivel a pecsenyét minden szerették,
Utána torkukat borral öblögették.

Torta beköszöntés:

Szép menyasszony, ezt az ajándékot készítette otthon,
Két hete sütötte, el is készítette,
Tessék hát mindnyájan vegyenek belőle.

8./

Károlyi György, 1928

Fehér László lovat lopott,
A fekete halom alatt,
Hatot fogott suhogóra,
Göre város csodájára.

Rajta, rajta hat vármegye,
Fehér László bekerítve,
Kutya betyár add meg magad,
Vagy azt mond meg, hogyan hívnek.

Az én lovam keselylábú,
Az én nevem Fehér László,
Verjünk vasat a kutyára,
Jobb kezére, bal lábára.

Fehér Anna meghallotta,
Hogy a bátyja el van fogva,
Parancsolja kocsisának,
Kocsisom, fogjál be bátran.

Kocsisom fogj be hat lovat,
Tégy fel egy véka aranyat,
Tégy fel egy véka aranyat,
Kiszabadítom bátyámat.

Fehér László, kedves bátyám,
Élsz-e vagy talán meghaltál?
Sem nem élek, sem nem halok,
Most is rólad gondolkodok.

Fehér Anna nem nyugodatt,
Tömlöcajtó elé osont,
Bátyám, bátyám, Fehér László,
Hogy hívják itten a bírót?

Ez a bíró, Horváth bíró,
Az akasztófára való,
Ez a bíró, Horváth bíró,
Szemét szedje ki a holló.

Akkor aztán Fehér Anna,
Megy a bíró ablakára,
Bíró, bíró, Horváth bíró,
Szabadítsd ki a bátyámat.

Szabadítsd ki a bátyámat,
Adok egy véka aranyat,
Kiszabadul bátyád még ma,
Csak hálj vélem egy éjszaka.

Bátyám, bátyám, Fehér László,
Azt mondta nékem a bíró,
Kiszabadul bátyád még ma,
Háljak véle egy éjszaka.

Fehér Anna, édes húgom,
Ne hálj véle, csak azt mondom,
Néked szüzességed veszi,
Bátyádnak fejét véteti.

Fehér Anna nem nyugodott,
Elment a bíró házához,
Véle is hált egy éjszaka,
Gombos végü nyoszolyába.

Éjfél tájban, egy órákor,
Csörgést hallott az udvaron,
Bíró, bíró, Horváth bíró,
Mi csörömpöl az udvaron?

Kocsisom lovát itatja,
Annak csörög zabolája,
Annak csörög zabolája,
Kötőféklye, kantárszárja.

Fehér Anna rosszra gondolt,
Elment a tömlöcajtóhoz,
Bátyám, bátyám, Fehér László,
Alszol-e, avagy nyugodol?

Húgom, húgom, Fehér Anna,
Ne itt keresd a bátyádat,
Zöld erdőben, zöld mezőben,
Akasztófa tetejében.

Ekkor aztán Fehér Anna,
Megy a bíró ablakára,
Bíró, bíró, Horváth bíró,
Lovad lába megbotoljon.

Lovad lába megbotoljon,
Tégedet a földhöz vágjon,
Tégedet a földhöz vágjon,
Isten nyomorékává váljon.

Tizenhárom kocsi szalma,
Rothadjon el az ágyadba,
Tizenhárom esztendeig,
Nyomjad az ágyad fenekit.

Tizenhárom doktor keze,
Fáradjon ki sebeidbe,
Tizenhárom sor pátika,
Ürüljön ki a számodra.

Ugye biró, jót kívántam,
Mosdóvized vérré váljon,
Törökzöld vérré váljon,
Isten téged sosem lásson.

Törvay. Ureles József 1875

- - -

Ureles István,

1./

A szőlősgyörki *szőlősgyörki*,
Egy ember ott a számadó,
Van két hete, vagyis három,
Hogy a számadót hem látom.

Amottan jön egy szép pej lő,
Bizonyosan a számadó,
Hozd ki pajtás azt a kampót,
Had ütöm le a számadót.

Mert többre becsüli a *pajtás*

.....
Mind ezt a szép *pejemet* fellát.

Üres bogrács, hús nincs benne,
Szaladj bojtár, hozzál bele,
Csak ürüt fogjál, harangosat,
Azt a fekete gyapjusat.

Üres kancsó, bor nincs benne,
Szaladj bujtár, hozzál bele,
Csak jó bort hozzál, ne vizeset,
Hogy potyára, ne fűzessek.

- - -

Torvaj, 1971.

Kerekes Józsefné,

1./

Lányom, lányom, Angoli Borbála,
Ugyan mi a baja ruhád aljának,
Elöl kurtábbodik, hátul hosszabbodik,
Szép karcsú derekad egyre vastagodik.

Lányom, lányom, Angoli Borbála,
Ugyan mi a baja ruhád aljának?
Szabó nem jól szabta, varró nem jól varrta,
Magam is ott voltam, mikor elrontotta.

Lányom, lányom, Angoli Borbála,
Ugyan mi a baja a ruhád aljának,
Elöl kurtábbodik, hátul hosszabbodik,
Szép karcsú derekad egyre vastagodik.

Mit tűröm, tagadom, csak ki kell vallanom,
Hét hónapos terhem kötény alatt hordom.
Hóhérok, hóhérok, vigyétek lányomat,
Vigyétek lányomat, tömlöcbe vessétek.

Tizenhárom napig sem enni, sem inni,
Tizenhárom napig"

Kisfecském, kisfecském, vidd el levelecském,
Vidd el a levelem Gyöngyvári úrfinak,
Gyöngyvári úrfinak, az én galambomnak.

Jó estét, jó estét ismeretlen anya,
Hol vagyon, hol vagyon Angoli Borbála?
Benn van a szobába, asztalt teregetni,
Asztalt teregetni, tángért borongatni.

Benn voltam, megnéztem, nincsen ott, ismeretlen anya,
Hol vagyon, hol vagyon Angoli Borbála?

Mit türöm, tagadom, csak ki kell vallanom,
Bent van a szobában, gyászos nyoszolyában,
Engem temessenek templom elejibe,
A mi kis kisdedünket, az oltár elibe.

- - -

Huszár Imréné,
Torma Terézia

1./

Az andocsi temetőbe,
Három árva feketébe,
Három árva azt siratja,
Hol fekszik az édesanyja.

Kelj fel anyám a sirodból,
Mert a ruhánk nagyon ronggos,
Van tinéktek mostohátok,
Aki gondot visel rátok.

Hajatokat megfésüli,
Arcotokat vérrel festi,
Vacsorát is melegíti,
Három árvát kilöködi.

Gyertek testvér a pajtába,
Boruljunk egymás vállára,
Ugy sirassuk jó anyánkat,
A felnevelő dajkánkat.

2./

Fehér László lovat lopott,
A fekete halom alatt,
Hat szép lovat kantárostól,
Cifra nyereg szerszámostól.

Rajta érte hat vármegye,
Hat vármegye...*hatvan-hogódel*...

/A felvétel nem folytatódik./

Visszatérési Tóth Mure, 1932

Nem akar a hársz ágán lepelni,
Még az árát le sem meri tenni,
Idegen szagot érez a határba,
Onnand alól jön hat zsandár lóháton.

Elöl jön már a zsandárkapitány,
Azt kérdezi hová való születés vagy, te bojtár?
Fölsősomogy, Nagykarád az én hazám,
Keservesen nevelt az édesanyám.

Ejnye betyár, tedd össze a kezedet,
Had kísérvünk a vármegye ház elejbe.
Hat zsandárnak nincsen annyi hatalma,
Hogy engem a nyájamtól elhajtana.

Mer én addig meg nem válok nyájamtól,
Mig számadóm ki nem jön a csárdából.

4./

Számadónak négy bujtára,
Zsandárok mennek a tanyára.
Azt kérdik a számadótól,
Hogy hol vannak a bojtárok?

Egyik iszik Levelesbe,
A másik meg Eperjesbe,
Harmadik a fogadóba,
Negyedik meg el van csúkva.

- - -

Kisbárapáti, Tóth Imre,

Hosszú a kisbári útca,
Sokszor végigmentem rajta,
Sokszor végigmentem rajta,
Nótát vert a csizmám sarka.

Ferenc Jóska, édesapám,
Felesége édesanyám,
Azér vádolt el fiának,
Mert beváltam katonának.

Ferenc Jóska szobájába,
Vasközé van az zárva,
Elveszett a láda kulcsa,
Meg sem szabadulok soha.

2./

Édesanyám, gyűjtsa meg a lámpát,
Had puculjam ki az extra csizmám szárát,
Jaj, de lassan ég a kend lámpája,
Nem lesz fényes az extra csizmám szára.

A csizmámnak sem sarka, sem talpa,
Elmulattam a kistabá vigadóba,
Majd lesz annak talpa is, sarka is,
Lesz szeretőm szőlke is, barna is.

3./

Besütött a fényes nap a báró udvarjába,
Hallod-e pajtás mit fütyül a sárga rigó,
Báró kislány kinyillott rózsabimbó.

Báró legény, ha fölül a lovára,
Kirugtat a közelebbi tanyára,
Adjon isten, juhászlegény, mit csinálsz,
Láttad-e a kökényszemű báró lányt?

Nem láttam a kökényszemű bárólányt,
Ha nem hiszi, itt a szobám bizitálja meg,
Benne van a cifra szűröm, a rézbaltám,
Szűröm alatt a kökényszemű bárólány.

Arra lá van egy erdő, de sűrű,
Abban van egy kétágú fa, egyenes,
Egyik ágán a juhászlegény furulyál,
Máshon a báró kislány sirdogál.

Amoda lenn faragják a bitófát,
Amellikre a juhászlegényt akasztják,
Fújja a szél a göndör haját, a bajuszát,
Én istenem, mért szerettem bárólányt.

Jaj, istenem mért szerettem bárólányt,
Mér nem szerettem inkább szegény lányt.

4./

Mikor juhászbojtár voltam,
Nyájam mellett elaludtam,
Tizenhárom fölpuffadt,
Rájtam a kasznár kiadott.

Betyár még akkor sem lettem,
Csak disznókkal kereskedtem,
Osztopáni vörös biró,
Az akasztófára való.

Az állta nékem az utamat,
Elvette a disznaimat.
Betyár én csak akkor lettem,
Mikor társakra leltem.

Osztopáni vörös biró boruljál le a földre,
Búcsúzz el a családotól örökre.
A fegyverem szegezem a mellének,
Osztopáni vörös biró vége az életednek.

5./

Esik eső, szép csendesen csöpörög,
Csöndes Pista a csárdában kesereg,
Csaplárosné azt az egyet meghagyom,
Legszebb lányát állítsa ki strázsára.

Édesanyám, én a strázsát nem állom,
Onnand alól jönnek már a zsandárok.
Csöndes Pista nem vette azt tréfára,
Felugrott a pej paripa hátára.

Kis pej lova elvitte őt messzire,
Elvitte a Bakony erdő szélire,
Kis pej lova megbotlott egy fenyőbe,
Ott fogták el Csöndes Pistát örökre.

Zsandár káplár azt^{az} egyet meghagyom,
Egy fiam van, az is legyen katona,
Ne tanítsák sem béresnek, gulyásnak,
Azt az egyet taníttassák betyárnak.

- - -

Vajdáné:

A vőlegényt besorozták katonánaknem lehetett az övé a lány, mer el kellett így neki menni. Ezért megfogadott, kilenc legényt, s jól megfizette a zenészeket, hogy addig huzzák, amíg meg nem szakad. Addig magvárta, amíg a lány megszakadt akkor odament csókolgatta. De elvitték a börtönbe.

Máténé: Nagyon kevély vót a Mariska, meg sok aranya vót, aztán az ördög meg.....

10.

A fonóba összementek a legények, lányok, ott szerelmeskedtek. De ennek az egnek nem vót szeretője, igen szerény kislány vót. Hazafelé a lány fűlsóhajtott: Istenem adj nekem szeretőt, nem baj ha ördög lesz is. A lány mikor ment haza, akkor már ott állt az ajtóba egy gyönyörű szép legény. Bekisértte a lányt. Ez kedden vót, szerdán megint mentek a fonóba. Az a legény akkor ná ott vót. Odament a lányhó, és mondja neki, hogy nagyon megtetszett, hogy vidéki falubei. A lánynak nagyon megtetszett, odaüt mellője, legszebben tudott danányi a többi között. Haza is kísértte a lányt. Mikor harmadszor mentek a fonóba akkor ná lány adotekintett a legényhó és látta, hogy alába ló. Asszondta: édesanyám, édesanyám jaj, az én vőlegényemnek a lába ló. Édesanyám nem jó órába mondtam én eztet, hogy istenem adj nekem szeretőt, nem bánom, ha ördög lesz is... Asszongya: jaj, édeslányom ez az. Elmentek a paphó. Az azt mondta, misét szolgáltatassanak érte. De az se használt. Mikor ment hozzá akkor, az apja, annyira letiltotta a lányt a fonóba. Akkor odament az ajtóra és azt mondta nekujje. Mariskám, eresz be! Mongya: nem eresztelek be. Asszondja: Mariskám, eresz be mer hónap meghal apád. Arra se szót a lány semmit. Meghalt az édesapja. Mariskám, eresz be! Meghalt az édesanyja. /a lány elment/ Akkor asszondta a pap, nem tehet semmit se. Meggyóntatta a Mariskát utójjára, mer az is meghal. Azt mondta a Mariska, hogy az a kívánsága, hogy a koporsóját a küszöb alatt, a kapu alatt vigyék ki, és a temetőkapu alatt is. Mer attu majd mind meg fogja kérdezni, ott is keresi. No a Mariska meghalt. Mikor temetés, akkor egy nagy

Betyárdal:

-
Esznek, isznak a nagy urak, mulatnak,
Egy szegény jó betyárról tanakodnak,
Sült hús és a jó bor mellett de könnyű,
De a szegény betyároknak keserű.

A betyár hol is eszi a vacsorát,
Zöld erdőbe süti a nyers szalonnát,
Falevélre csepegteti a zsirját,
Azzal keni fekete, göndör haját.

Zöld erdőbe van egy betyár megölve,
Zsebkendővel van az álla felkötve,
Mellette a piros pejparipája,
Husan nyerit, mert megholt a gazdája,

Öreglak, Pisák János, 1927.